

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Gf. III. 30.372/2015/4. szám

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Papp László jogtanácsos (NAV Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Adóigazgatósága - címe) által képviselt felperes neve (felperes címe szám felperesnek-, a Dr. Zudor Mónika Csilla ügyvéd (ügyvéd címe) és a Dr. Kozma Zoltán ügyvéd (ügyvéd címe) által képviselt alperes neve (alperes címe) I. r. és a Dr. Hódi Anikó ügyvéd (ügyvéd címe), valamint Dr. Márton Árpád ügyvéd (ügyvéd címe) által képviselt alperes neve (alperes címe) II. r. alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében, a Nyíregyházi Törvényszék 2014. november 26. napján kelt, 8.G.15-14-040178/7. számú ítélete ellen az I. r. alperes részéről 10. sorszámmal előterjesztett és 11. sorszámmal kiegészített, a II. r. alperes részéről 15. sorszámmal előterjesztett fellebbezések alapján lefolytatott másodfokú eljárásban - a 2015. november 10. napján megtartott nyilvános fellebbezési tárgyaláson - meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alpereseket, hogy egyetemlegesen fizessenek meg a felperesnek 15 napon belül 330 000 (Háromszázharmincezer) Ft másodfokú perköltséget, és az államnak - az illetékhatóság külön felhívására - egyetemlegesen 2 500 000 (Kettőmillió-ötszázezer) Ft le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

A fellebbezéssel támadott ítéletében az elsőfokú bíróság kötelezte az alpereseket, hogy egyetemlegesen 180 napon belül fizessenek meg a felperesnek 66 057 951 Ft-ot, és 990 000 Ft elsőfokú perköltséget, az államnak pedig - az illetékhatóság külön felhívására - 1 500 000 Ft feljegyzett kereseti és 96 000 Ft feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítéletben megállapított tényállás szerint az I. r. alperes a Sz. Korlátolt Felelősségű Társaságnak (a továbbiakban: adós társaság) megalakulásától önálló, majd 2006. február 10-től 2008. július 2-ig a II. r. alperessel együttes képviseleti joggal felruházott vezető tisztségviselője volt. Mindketten 2006. február 10-től az adós társaság 2012. október 12-én bekövetkezett megszűnéséig annak tagjai is voltak.

2008. július 2-ai kezdő időponttal a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróság elrendelte az adós társaság felszámolását, amely a felszámolási eljárás befejeztével, 2012. október 12. napjával a cégnyilvántartásból törlésre került.

A felszámolási eljárásban összesen 65 720 267 Ft összegű adó- és járuléktartozásból álló követeléssel az adós társaság hitelezőjeként nyilvántartott felperes 2012. május 18-án benyújtott keresete alapján indult 7.G.15-12-040071 számú perben az elsőfokú bíróság a 2013. január 14-én meghozott 27. sorszámú ítéletében kötelezte az alpereseket, hogy egyetemlegesen fizessenek meg a felperesnek 180 napon belül 66 057 184 Ft-ot, 661 000 Ft perköltséget, az államnak pedig 1 536 000 Ft le nem rótt kereseti eljárási illetéket.

Az alperesek fellebbezése alapján a Debreceni Ítéltábla a 2013. október 4. napján kelt Gf.III.30.107/2013/9. számú közbenső ítéletében az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta, és megállapította, hogy I. és II. r. alperes, mint az adós gazdasági társaság ügyvezetői a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetési feladataikat nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látták el, ezáltal az adós gazdálkodó szervezet vagyona 99 118 732 Ft-tal csökkent, amely összeg erejéig az adós társaság hitelezői ki nem elégített követeléseik miatt keletkezett káruk arányos mértékű megtérítéséért egyetemleges felelősséggel tartoznak.

Az elsőfokú ítélet marasztaló rendelkezéseit pedig hatályon kívül helyezte, és a felperes által igényelhető kártérítés mértékének megállapítása és annak megfizetése tárgyában az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására, és újabb határozat hozatalára utasította.

A jogerős közbenső ítélet indokolása szerint a felperes a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésén alapuló vezetői felelősség megállapítása iránti pert indított az alperesek ellen, amelynek során - az adós társaság felszámolási eljárásának a hitelezői igények kielégítése nélküli befejeződésére tekintettel - a keresetét módosította, 66 057 951 Ft felszámolási eljárásban meg nem térült hitelezői követelésének kártérítésként és annak járulékai egyetemleges megfizetésére kérte kötelezni az alpereseket.

A jogvita eldöntése során alkalmazandó Gt. 30. § (3) bekezdésén alapuló, a Cstv. 33/A. §-ában meghatározott igények érvényesítésekor külön pert kell indítani a felelősség megállapítása, és külön pert a vezetőt terhelő marasztalás iránt.

A megállapítási perben a felelősség megállapításához szükséges tényállást kell tisztázni mind a jogalap, mind a hitelezői érdekeket sértő vezetői magatartással okozati összefüggésben, és a társaság vagyonában bekövetkezett csökkenés mértéke tekintetében.

A vezető tisztségviselő marasztalására pedig csak akkor kerülhet sor, ha a felszámolási eljárás úgy fejeződött be, hogy a vezető tisztségviselő felróható magatartása miatt bekövetkezett fedezethiány a hitelezői igények kielégítését ténylegesen nem tette lehetővé. Az elsőfokú bíróság úgy hozott kártérítés megfizetésére az alpereseket kötelező rendelkezést, hogy annak feltétele nem állt fent.

Az alperesek felülvizsgálati kérelme alapján a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság a 2014. szeptember 2-án meghozott Gf.VII.30.004/2014/5. számú közbenső ítéletében a jogerős közbenső ítéletet a felülvizsgálati kérelemmel érintett részében hatályában fenntartotta.

A folytatódó eljárásban a felperes a keresetében az alpereseket a Debreceni Ítéltábla jogerős közbenső ítéletében megállapított felelősségükre tekintettel a Cstv. 33/A. §-a alapján 66 057 951 Ft összegű hitelezői veszteségből eredő kárának egyetemleges megfizetésére kérte kötelezni.

Előadta, hogy - az időközben megszűnt és a cégjegyzékből törölt - adós gazdasági társasággal szemben a felszámolási eljárás során a felszámolóhoz 32 hitelező, összesen

111 090 108 Ft összegben jelentett be hitelezői igényt, amelyből 89 656 Ft összegű követelést határidőn túl, 259 974 Ft összegű követelést 40 napon túl, de egy éven belül bejelentett, míg 110 740 478 Ft összegű követelést határidőben bejelentett hitelezői igényként vett nyilvántartásba a felszámoló.

A Cstv. 37. §-a alapján határidőben bejelentett 111 000 452 Ft összegű követelésből 30 669 218 Ft-ról 13 hitelező kérelmére a felszámoló behajthatatlansági nyilatkozatot állított ki.

A felszámolási eljárás lezárásakor tehát 80 331 234 Ft volt azon hitelezői követelések összege, amelyek vonatkozásában a hitelezők a Cstv. 33/A. §-a alapján követelést terjeszthetnek elő az alperesekkel szemben.

Miután a jogerős közbenső ítéletben megállapítottak szerint az alperesek ezt meghaladóan, 99 118 732 Ft összeggel csökkentették az adós társaság vagyonát, kötelesek egyetemlegesen megtéríteni a felperesnek az adós gazdasági társasággal szemben fennállt 66 057 951 Ft tőkeösszegű hitelezői követelése felszámolási eljárásban történt megtérítésének megghiúsulásából eredően keletkezett teljes kárát.

Az alperesek a felperes keresetének elutasítását kérték.

Az I. r. alperes kereseti ellenkérelmének indokaként egyrészt - utalva a jogerős közbenső döntés indoklásában kifejtettekre is - arra hivatkozott, hogy a törvény a bíróság számára a hitelezők arányos kielégítését írja elő, ezért a marasztalás iránti perben sort kell keríteni a helytállási kötelezettség hitelezők közötti arányos megosztására.

Mindkét alperes hivatkozott arra, hogy a vezetői kártérítési felelősséggel összefüggésben az I. r. alperes ellen indított büntetőeljárásban a Nyíregyházi Törvényszék az 1.Bf.../2012/5. számú ítéletében a Nyíregyházi Városi Bíróság 43.B.../2012/30. számú elsőfokú határozatát részben megváltoztatta, a kiszabott büntetést leszállította, alapvetően mellőzött egyes intézkedéseket, nem rendelt el végrehajtandó szabadságvesztést arra tekintettel, hogy a büntető bíróság megállapítása szerint 39 718 732 Ft összegű kölcsönről nem bizonyítható, hogy valóban létezett az adós társaság házi pénztárában.

Ennek megfelelően a jogerős közbenső ítéletben megállapított 99 118 732 Ft összegű vagyonvesztés nem helytálló, hiszen ebből le kell vonni ezt a 39 718 732 Ft-ot, melynek következtében az adós társaság vagyonvesztése maximálisan 59 400 000 Ft lehet.

Az I. és II. r. alperesek védekezésük alátámasztása érdekében indítványozták a felszámolási iratoknak, valamint a büntetőbíróságnál keletkezett iratoknak a beszerzését.

Az elsőfokú bíróság az alpereseket a felperes keresete szerint marasztaló ítéleti döntését a következőkkel indokolta.

Az adós gazdasági társaság a felszámolás alapján történő megszüntetését követően, a 2012. október 8-án közzétett jogerős végzéssel került a cégjegyzékből törlésre, ugyanakkor a jelen eljárásban a Debreceni Ítéltábla a jogerős közbenső ítéletét 2013. október 4. napján hozta meg, ez utóbbi időponttól számított a Cstv. 33/A. § (6) bekezdésében írt, a felszámolási eljárásban ki nem elégített hitelezők részéről a marasztalási per megindítására vonatkozó jogvesztő határidő, amely 2013. december 5. napján eltelt.

Mivel a bíróságnak nincs tudomása az adós társaság hitelezői által a Cstv. 33/A. § (6) bekezdése szerinti marasztalási per indításáról, a jelen esetben az arányosítás kérdése fel

sem merül. Az alperesek a jogerős ítéletben megállapított 99 118 732 Ft összegű vagyonvesztés erejéig tartoznak kártérítési felelősséggel.

Az adós társaság felszámolója által az Fpk.15-07-001358 számon folyamatban volt felszámolási eljárásban 2012. március 28-án 61. sorszám alatt előterjesztett egyszerűsített felszámolás befejezése iránti kérelem mellékleteként benyújtott hitelezői lista alapján az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a véglegesített és a felszámolási eljárásban ki nem elégített hitelezői igények összege 80 127 744 Ft volt, ezen belül a jelen per felperesének ki nem elégített hitelezői igénye - a magánpénztárak követelése tekintetében bekövetkezett jogutódlásokra is figyelemmel - 66 057 951 Ft.

E tények alapján azt is megállapította, hogy az alperesek helytállási kötelezettségének mértéke közel 20 000 000 Ft-tal haladja meg az adós társaság felszámolási eljárásban meg nem térült hitelezői igények összegét.

Mindezekből következően a felperes keresetének összecszerűségét az alapeljárásban előterjesztett bizonyítási indítványára hivatalból beszerzett felszámolási eljárás iratainak adatai bizonyították. Ugyanakkor a felperesi kereset összecszerűségének megalapozottságát vitató alperesek részéről előterjesztett bizonyítási indítványok a felperes részéről bizonyítékként felajánlott közokiratok bizonyító erejének megdöntésére nem voltak alkalmasak.

Az alpereseknek az adós felszámolója részéről az egyes hitelezők kérésére kiadott behajthatatlansági nyilatkozatokra való hivatkozása azért nem releváns, mert a behajthatatlansági nyilatkozat jogi természetét tekintve azt jelenti, hogy a hitelező ezen irat birtokában a számviteli törvény szerint jogosult saját nyilvántartásában a követeléseit leírni, és ezáltal az adóalapját csökkenteni, még a felszámolási eljárás jogerős befejezését megelőzően. A behajthatatlansági nyilatkozat kiadását követően pedig az érintett hitelező elveszíti azt a lehetőséget, hogy esetleges megtérülés reményében a már adóalap csökkentő tételként elszámolt behajthatatlan követelését utóbb akár a felszámolási eljárásban, akár a volt vezető tisztségviselőkkel szembeni perben meg nem térült hitelezői igényként érvényesítse.

Nem lettek volna alkalmasak az ellenbizonyításra az I. r. alperes elleni büntetőeljárás során keletkezett iratok sem, ezért a beszerzésük iránt előterjesztett alperesi bizonyítási indítványokat a bíróság elutasította.

Ahogy az elsőfokú bíróság már az ügyben hozott 7.G.15-12-040071/27. számú ítéletében is kifejtette, a jelen perben annak a ténynek nem volt a jogvita érdemi elbírálására kiható hatálya, hogy a büntetőbíróság az I. r. alperes büntetőjogi felelőssége körében az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást módosította. Ez ugyanis nem jelenti egyben a Kúria által felülvizsgált jogerős közbenső ítéletben megállapított vagyoncsökkenés mértékének módosulását.

Az elsőfokú bíróság nem látta indokoltnak az ítéletábra közbenső ítéletében előírt, a Pp. 3. § (3) bekezdése szerinti bizonyítási teherre vonatkozó tájékoztatási kötelezettség megadása mellett a tárgyalás elhalasztását, és az indítványozott okiratok beszerzését sem. A marasztalás iránti keresetet az alperesek összecszerűségében ugyanis eredményesen akkor vitathatták volna, ha igazolják, hogy a Cstv. 33/A. § (6) bekezdésének utolsó fordulata szerinti 60 napos jogvesztő határidőn belül más, kielégítetlen követeléssel rendelkező hitelező is indított pert az alperesek marasztalása iránt. Ilyenre azonban nem került sor, mintahogyan az alperesek - a felperes által szolgáltatott okirati bizonyítékokkal

szemben - arra sem terjesztettek elő indítványt, hogy a felszámolási eljárásban a jogerős végzéssel elbírált zárómérlegben megjelölt adatokkal szemben más összegű igénybejelentés, illetve más arányú kielégítés történt.

Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság a továbbfolytatott per első tárgyalásán hozott ítéletével az alpereseket a felperes keresete szerint marasztalta.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen mindkét alperes fellebbezéssel élt.

Az I. r. alperes a fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének a Pp. 252. § (2) bekezdése alapján történő hatályon kívül helyezését, és ugyanennek a bíróságnak a per újabb tárgyalására, és újabb határozat hozatalára utasítását kérte „annak okán”, hogy az eljárás során megsértette a Pp. 3. § (3)-(4) bekezdésében írtakat, és nem tett eleget a Debreceni Ítéltábla Gf.III.30.107/2013/9. számú közbenső ítéletében rögzített bizonyítási kötelezettségének.

Másodlagosan az elsőfokú ítéletnek a Pp. 252. § (3) bekezdése alapján történő hatályon kívül helyezését - és ebből az okból az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását - kérte amiatt, hogy a bíróság nem vette figyelembe a vagyonelevonás csökkenését, és az arányosítási kötelezettséget, így ítélete teljes mértékben megalapozatlan és az az 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 33/A. §-ába ütközik.

Harmadlagos fellebbezési kérelmében kérte, hogy az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét - a Cstv. 33/A. §-ában rögzített feltételek, illetve a Ptk. 339. § (1) bekezdésén alapuló kártérítési felelősség feltételeinek bizonyíthatatlanságára, valamint a vagyonelevonás 59 400 000 Ft-ban való jogerős meghatározására és az arányosításra tekintettel - változtassa meg, és a felperes keresetét utasítsa el.

E perorvoslati kérelmének indokai szerint a Debreceni Ítéltábla a közbenső ítéletében a kártérítés mértékének megállapítása körében kötelezte az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára.

Tekintettel arra, hogy az összecszerűség függ a behajthatatlansági nyilatkozatoktól, illetve a követelésektől, az elsőfokú bíróság eljárási szabálysértéssel utasította el az I.r. alperesnek a felszámolási iratok beszerzésére és a felszámoló meghallgatására vonatkozó bizonyítási indítványát, valamint a Nyíregyházi Törvényszék 1.Bf.../2012/5. szám alatti másodfokú ítéletének az eljárás anyagává tételére vonatkozó bizonyítási indítványát.

Az I. r. alperes hivatkozott arra is, hogy az elsőfokú bíróság az ítéltábla közbenső ítéletében előírt további bizonyítást sem folytatta el, mivel a Pp. 3. § (3) bekezdése szerinti bizonyítási teherről a feleket a 2014. november 26-ai tárgyaláson hívta fel, az I. r. alperes által a bizonyítás előterjesztésére kért határidőt nem biztosította, ehelyett a tárgyalást berekesztette és ítéletet hozott.

Az elsőfokú bíróság az eljárása során megsértette a Pp. 3. § (4) bekezdésében foglaltakat is, mivel a jogvita elbírálásához az arányosítás mellett az I. r. alperes által előterjesztett bizonyítási indítványok nem voltak szükségtelenek, hiszen az összecszerűség függ a behajthatatlansági nyilatkozatoktól, illetve a követelésektől. Ezért kérte az I. r. alperes a bizonyítási kötelezettsége keretében az iratok beszerzését és a felszámoló megkeresését, továbbá a büntetőeljárásban meghozott másodfokú ítéletnek a per anyagává tételét, figyelemmel arra, hogy az befolyásolta az összecszerűséget.

A büntető ítélet alapján ugyanis maximum 59 400 000 Ft lehet az az összeg a vagyonelvonás körében, amelyért az alpereseket felelősség terheli, és amit arányosítani is szükséges a bejelentett hitelezői igényekhez.

Az I. r. alperes szerint az elsőfokú bíróság ítélete sérti a Cstv. 33/A. § (1) és (2) bekezdését is, mivel az I. r. alperes nem kapott lehetőséget arra, hogy a felperes által állított felelősség alóli mentesülését eredményező körülményeket bizonyítsa.

A felperesi követelésnek nincs jogalapja, mert a Gt. 30. § (3) bekezdésére alapította a keresetét, a teljes kár megtérítésére azonban abban az esetben formálhatott volna igényt, ha a keresetét a Gt. 50. § (2) bekezdésére alapítja.

Az I. r. alperes összefoglalt fellebbezési indokolása szerint az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, mert:

- a Debreceni Ítéltábla jogerős közbenső ítéletének rendelkezéseit nem tartotta be, a széles körű bizonyítást nem folytatta le.
- a Pp. 3. § (3) bekezdéséről való tájékoztatást követően a további bizonyítási indítványok előterjesztésének bevétele nélkül hozta meg ítéletét,
- a Pp. 3. § (4) bekezdése alapján olyan bizonyítási indítványokat utasított el, amelyek a jogvita szempontjából érdemi kihatással bírnak, tehát azokat nem lehetett volna mellőzni a közbenső ítélet alapján sem,
- a Cstv. 33/A. §-a szerinti arányosítási szabályt nem vette figyelembe, hanem teljes körűen marasztalta az alpereseket,
- a vagyonvesztést 99 118 732 Ft összegben állapította meg, amely ellentétes a Nyíregyházi Törvényszék 1.Bf.../2012/5. számú ítéletével, ami ezt 59 400 000 Ft összegben jelöli meg jogerősen.

Mivel a jelen eljárásban hozott minden ítélet a büntetőeljárás anyagán alapul, bármely fokon eljáró bíróság erre hivatkozik vissza, és ebből vezeti le a felelősséget, a vagyonvesztést, így az abban meghozott kedvezőbb tényállás - amely szerint 39 718 732 Ft nem bizonyítható - szintén az eljárás anyagát kell, hogy képezze, ezért az elsőfokú bíróságnak ezt figyelembe kellett volna vennie. Márpedig az 59 400 000 Ft összegű vagyonvesztés és a teljes hitelezői igény arányosítása mellett - tekintettel arra, hogy a felperes hitelezői igénye a Cstv. 57. § (1) bekezdés e.) pontja alá sorolandó volt - jóval kisebb összegű marasztalásra kellett volna, hogy sor kerüljön.

Az I. r. alperes a fellebbezése kiegészítésében sérelmezte azt is, hogy az elsőfokú bíróság a Gpk.15-14-050173/2. számú végzésében elutasította a bíró kizárása iránti kérelmét.

Fellebbezése kiegészítésében részletesen megismételve a kizárás iránti kérelmében foglaltakat, kérte, hogy az Ítéltábla a Pp. 252. § (1) bekezdése alapján helyezze hatályon kívül az elsőfokú bíróság ítéletét, és utasítsa ugyanezt a bíróságot a per újabb tárgyalására, és újabb határozat hozatalára, mivel az ítélet meghozatalában olyan bíró vett részt, akivel szemben a törvény értelmében kizáró ok áll fenn.

Egyidejűleg bejelentette, hogy a Kúriának az ügyben hozott Gfv.VII.30.004/2014/5. számú közbenső ítéletével a Debreceni Ítéltábla Gf.III.30.107/2013/9. számú közbenső ítéletére és a Nyíregyházi Törvényszék 7.G.15-12-040071/27. számú ítéletére kiterjedően alkotmányjogi panaszt terjesztett elő.

A II. r. alperes a fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének a Pp. 252. § (3) bekezdése alapján történő hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására, és újabb határozat hozatalára utasítását, másodlagosan az ítélet

megváltoztatását és a II. r. alperessel szembeni kereset elutasítását, valamint a felperesnek a perköltségeiben marasztalását kérte.

Perorvoslati kérelmének indokai szerint az elsőfokú bíróság az eljárása során megsértette a Pp. 3. § (3) bekezdésében, 163. § (1) bekezdésében, 164. § (1) bekezdésében foglaltakat, valamint a Pp. 206. §-át is.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a 2014. november 26-án kelt végzésével a perben előterjesztett bizonyítási indítványait elutasította.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az ítélete meghozatalakor tényekből további tényekre helytelenül következtetett, ezért abból téves jogi álláspontra jutott.

Az elsőfokú bíróság nem tett eleget a Debreceni Ítéltábla által a közbenső ítéletben a számára előírt, a hitelező - törvénynek megfelelő - arányos kielégítése kötelezettségének.

Miután a közbenső ítélet a vagyonvesztés mértékét 99 118 732 Ft-ban határozta meg, azt a helyzetet kellett volna lemodellezni, ahogy abban az esetben, ha ez az összeg a felszámoló rendelkezésére állt volna, akkor a felperes a hitelezői igények figyelembevételével arányosan hogyan részesedett volna ekkora összegű vagyonból.

A rendelkezésre álló peradatok szerint az összes hitelezői igény 111 147 939 Ft volt, amelynek kielégítésére semmilyen fedezet nem állt rendelkezésre. Ha az okozott vagyonvesztés mértékének rendelkezésre állása feltételezett, és annak arányosítása is feltételezésen alapszik, akkor minden olyan körülményt, ami a hitelezők közötti arányos megosztást célozza, figyelembe kell venni.

Ezzel szemben az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe azt az élethelyzetet, hogy a felszámolás megindításakor a hitelezők körében közismert tény volt, hogy az adós gazdasági társaságnak semmilyen vagyona nincs, ezért teljesen reménytelen a hitelezői igények kielégítése. Ez volt az oka ugyanis annak, hogy egyes hitelezők egyáltalán nem jelentettek be hitelezői igényt a felszámolási eljárásban, más hitelezők pedig eleve behajthatatlansági nyilatkozatot kértek.

A II. r. alperes fellebbezési álláspontja szerint, ha a felszámolásra váró gazdasági társaságban 99 000 000 Ft-ot meghaladó vagyon lett volna, a hitelezői igényt azok is bejelentették volna, akik jelen esetben kizárólag csak behajthatatlansági nyilatkozatot kértek. Ez utóbbira kizárólag a vagyontalanság adott okot, ezért ezt a körülményt nem lehetett volna figyelmen kívül hagyni a hitelezők közötti megosztásban. Ennek alapján az összes, 111 147 939 Ft összegű hitelezői igényt kellett volna figyelembe venni a felperest megillető összeg meghatározásában, illetve az arányos megosztásban. Mivel a hitelezők arányos megosztása is csak feltételezett, úgy joggal feltételezhető a hitelezők ésszerű, saját gazdasági érdekeit szem előtt tartó magatartása is. Ennek alapján pedig a felperes követelése sem haladhatja meg a Cstv. 57. § (1) bekezdésében rögzített kielégítési sorrend figyelembevételével a felszámolási eljárás során az őt ténylegesen megillető mértéket.

Mindezek miatt az elsőfokú bíróságnak be kellett volna szerezni a büntetőeljárásban keletkezett ítéletet, amennyiben ugyanis a polgári per bírósága vagyonvesztésre vonatkozó megállapításait a büntetőeljárás során beszerzett adatokra alapította, és nem folytatott le bizonyítást ebben a kérdésben, akkor a jogerős büntetőbírói döntés alapján - amely szerint kétséget kizáróan nem nyert megállapítást, hogy 39 718 732 Ft összeg ténylegesen létezett és az adós rendelkezésére állt - ez az összeg sem róható az alperesek terhére. Erre tekintettel a II. r. alperes fenntartotta a jogerős büntetőbírói ítélet beszerzésére előterjesztett bizonyítási indítványát a vagyonvesztés mértékének megállapításához.

Állította, hogy amennyiben nem bizonyítható és nem állapítható meg miszerint a 39 718 732 Ft az adós társaság rendelkezésére állt (illetőleg ezen túlmenően az, hogy erről a II. r. alperes nem is rendelkezett), így erre alapozottan a felelőssége nem állapítható meg.

Azt is sérelmezte a II. r. alperes, hogy az elsőfokú bíróság külön bizonyítást nem folytatott le, hanem kizárólag a büntető és a felszámolási eljárásban keletkezett adatokat használta fel, figyelmen kívül hagyva azt, hogy ezekben az eljárásokban a felek jogi érdeke teljesen más volt.

Sérelmezte azt is, hogy mindkét eljárásban a tanúsított és értékelt magatartások feltételezésen alapulnak, márpedig kizárólag a rendelkezésre álló és a peres eljárásban átvett tényekre alapozni ítéletet nem lehet.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását, és a fellebbező alpereseknek a másodfokú perköltségében való marasztalását kérte.

Álláspontja szerint a fellebbezések érveléseivel szemben az alperesek bizonyítási indítványainak elutasításával az elsőfokú bíróság eljárási szabálysértést nem követett el. E körben hangsúlyozta: a Kúria felülvizsgálati ítéletével is hatályában fenntartott jogerős közbenső ítéletben az alperesi felelősség mértéke 99 118 732 Ft összegben került meghatározásra, ezzel szemben a felszámolási eljárás során nyilvántartásba vett és behajthatatlansági igazolással nem érintett hitelezői követelések összege 8 331 234 Ft volt, így a felszámolási vagyon még a hitelezői követelések arányosítása esetén is teljes mértékben fedezetet nyújtott volna az alperesek kártérítési felelősségi körébe tartozó hitelezői veszteségekre.

A felperes szerint az alperesek fellebbezésében hivatkozott másodfokon hozott büntetőbírósági döntés nem bír relevanciával a jelen polgári perben, mivel a per marasztalási szakaszában már nem vitatható a jogerős közbenső ítélet. A marasztalási pernek a tárgya már csak az alpereseket terhelő kötelezettség arányos felosztása a hitelezők között, ezért vizsgálat tárgyát csak az képezheti, hogy - a jogerős közbenső ítélet és jogerős záró végzés ismeretében - a hitelezők együttes követelése eléri vagy meghaladja az alperesek által a társaság vagyonában előidézett vagyoncsökkenést. A kérdések eldöntéséhez pedig az elsőfokú bíróság a szükséges bizonyítást maradéktalanul lefolytatta, helyes tényállást állapított meg, és az alapján helytálló jogi következtetést vont le.

Az I. r. alperes a Kúria Gfv.VII.30.004/2014/5. számú közbenső ítélete - és azzal együtt a Debreceni Ítéltábla Gf.III.30.107/2013/9. számú közbenső ítélete - alaptörvényellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt nyújtott be az Alkotmánybírósághoz.

Az Alkotmánybíróság a 2015. június 2-án kelt IV/211-8/2015. számú végzésével az alkotmányjogi panaszt visszautasította.

Az I. r. alperes a 2015. november 10. napján érkezett beadványában, a fellebbezési tárgyaláson is fenntartott, a per felfüggesztése iránti kérelmet terjesztett elő. Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság eljárása folyamán az alapvető emberi jogainak megsértése miatt négy alkalommal a „Strasbourgi Emberi Jogok Bíróságához” fordult a magyar állammal szemben, amely a jelen perhez kapcsolódó büntetőügyet érintő, 2015. május 23-i panaszának befogadhatóságáról még nem döntött, illetve az általa az

Alkotmánybíróságnál kezdeményezett IV/1899/2015. és a IV/2246/2015. számú ügyek még nem kerültek elbírálásra, valamint, hogy az Országos Bírósági Hivatal Elnökéhez benyújtott, 2015. OBH.XXIV.3.315/2. számú panaszát jelenleg a Nyíregyházi Törvényszék Elnöke vizsgálja.

A II. r. alperes is kérte a tárgyalás felfüggesztését, a felperes azonban ellenezte azt.

Az I. r. alperes sem az írásbeli kérelmében, sem a fellebbezési tárgyaláson - felhívás ellenére - nem mutatott be a bíróságnak olyan okirato(ka)t amelyből meg lehetne állapítani azt, hogy az I. r. alperes milyen tartalmú kérelmeket terjesztett elő az általa hivatkozott fórumokon, illetve, hogy azok alapján milyen eljárások indultak, vannak folyamatban. Ilyen adatokról az ítéletábrának hivatalból sincs tudomása.

Ezért az ítéletábra az alpereseknek a tárgyalás felfüggesztése iránti kérelmét elutasította, mert nem igazolták, a rendelkezésre álló adatok alapján pedig nem volt megállapítható olyan eljárás, amely a Pp. 152. § (1) és (2) bekezdésében foglaltak szerint a felfüggesztés törvényes indokául szolgálhat.

Az ítéletábra az I. r. és a II. r. alperes fellebbezését az alábbiak szerint nem találta alaposnak.

Az ítéletábra elsőként azt vizsgálta, hogy alapos-e az I. r. alperesnek a Pp. 252. § (1) bekezdésére alapított fellebbezési kérelme.

A Pp. 252. §-ának (1) bekezdése szerint a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét - a fellebbezési (csatlakozó fellebbezési) kérelem, illetőleg fellebbezési ellenkérelem korlátaira tekintet nélkül - végzéssel hatályon kívül helyezi, és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására, és újabb határozat hozatalára utasítja, ha az elsőfokú bíróság nem volt szabályszerűen megalakítva, vagy az ítélet meghozatalában olyan bíró vett részt, akivel szemben a törvény értelmében kizáró ok áll fenn.

A Pp. 13. § (1) szerint Az ügy elintézéséből ki van zárva, és abban, mint bíró nem vehet részt:

- a) a fél, a féllel együtt jogosított vagy kötelezett személy, továbbá az, aki a per tárgyát egészen vagy részben a maga részére követeli, vagy akinek jogira vagy kötelezettségeire a per eredménye kihatással lehet;
- b) az a) pont alá eső személy képviselője, támogatója vagy olyan képviselője, volt támogatója, aki az ügyben eljár;
- c) az a) vagy a b) pont alá eső személynek a (2) bekezdésben megjelölt hozzátartozója vagy volt házastársa;
- d) az, akit a perben tanúként vagy szakértőként kihallgattak, vagy akinek tanúként vagy szakértőként való kihallgatását a bíróság elrendelte;
- e) az, akitől az ügynek tárgyilagos megítélése egyéb okból nem várható (elfogultság).

Az I. r. alperes a fellebbezési kérelmét a törvény utóbbi fordulatára alapította, azt állítva, hogy a perben eljáró bíró volt a bírója a G. Kft. „f.a.”, a Sz. Kft. „f.a.” és az E. Kft. „f.a.” adós gazdálkodó szervezetek elleni felszámolási eljárásoknak is, így a jelen perben vizsgálendő polgári jogi felelősség szubjektív elemének, a károkozó felróható

magatartásának a megítélése során lényegében a felszámolási eljárásokban hozott saját döntését kellett felülbírálnia. Ennélfogva a jelen eljárásban a felszámoló bíró és a felszámolási eljáráshoz kapcsolódó peres eljárás bírója személyének is ketté kellett volna válnia.

A felterjesztett iratok alapján az ítélőtábla megállapította, hogy az I. r. alperes ugyanezen indokok alapján az elsőfokú eljárás során kizárási kérelmet is előterjesztett az ügy bírójával szemben, amelyet a Nyíregyházi Törvényszék egy másik tanácsa a 2014. november 13-án meghozott 4.Gpk.15-14-050173/2. számú végzésével elutasított, a bíró kizárását megtagadva.

Az elsőfokú bíróság a döntését - részletesen kifejtve - lényegében azzal indokolta, hogy az I. r. alperes által felhozott körülmények önmagukban a bíró elfogultságának megállapítását nem alapozzák meg, így kizárásának alapjául nem szolgálhatnak mindaddig, ameddig az elfogultságot az eljáró bíró maga nem jelenti be, vagy nem merül fel olyan egyéb körülmény, amelyből objektíve okszerűen következhet, hogy a pártatlan elbírálás nem biztosított.

Az I. r. alperes a perben eljáró bíró elfogultságát megalapozó egyéb olyan körülményt, amelyet az elsőfokú bíróság a hivatkozott végzése meghozatalánál nem bírált el, nem hozott fel. A perben eljáró bíró pedig már 2014. november 13-án akként nyilatkozott, hogy nem elfogult.

Mindezek alapján az ítélőtábla nem talált indokot annak megállapítására, hogy az elsőfokú ítélet meghozatalában kizárt bíró vett volna részt.

Az ítélőtábla megállapítása szerint az elsőfokú bíróság az alperesek fellebbezésében hivatkozott eljárási szabálysértéseket nem követte el.

Alaptalan az a fellebbezési hivatkozás, miszerint az elsőfokú bíróság a Pp. 3. § (3) bekezdése szerinti tájékoztatásukat követően az alperesek további bizonyítási indítványának bevétele nélkül hozta meg az ítéletét, illetőleg olyan bizonyítási indítványokat utasított el, amelyek a jogvita szempontjából érdemi kihatással bírnak, és ezáltal nem tartotta be az ítélőtábla jogerős közbenső ítéletének rendelkezéseit, mert nem folytatta le a szükséges széles körű bizonyítást.

„A csődeljárásról és a felszámolási eljárásról” szóló többször módosított 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 2008. július 1-jén hatályos 33/A. §-át - amelynek (6) bekezdésére a felperes az alperesekkel szembeni keresetét alapította, a törvénybe a 2006. évi VI. törvény 14. §-a iktatta be 2006. július 1-jei hatállyal. Ezzel a törvényalkotó a gazdálkodó szervezet vezetőinek a hitelezőkkel szembeni magánvagyonára is kiterjedő, de alapvetően polgári jogi kártérítési önálló felelősségét teremtette meg arra az esetre, ha a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetési feladataikat nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látták el. E felelősségi forma rendkívüli jellegét a törvényalkotó - a módosított törvény 14. §-ához fűzött részletes miniszteri indokolás szerint - kifejezésre juttatta abban is, hogy ez alapján a felelősségi szabály alapján a vezető tisztségviselővel szembeni igény érvényesítésére maga a Cstv. speciális, kétlépcsős eljárást szabályoz, előírva, hogy külön pert kell indítani a felelősség

megállapítására, illetve külön perben van lehetőség a hitelezőknek a ki nem elégített követelésük erejéig kérni a vezető tisztségviselő marasztalását.

A felszámolási eljárás alatt a felszámoló, illetőleg a hitelező jogosult perben annak megállapítását kérni, hogy az adós vezetője (vezetői) kötelezettségüket megszegve jártak el, és emiatt az adós vagyona vagy meghatározott összeggel csökkent, vagy a hitelezők követelésének a felszámolási eljárásban történt kielégítése véglegesen megghiúsult (megállapítási kereset). Ebben a perben a bíróság a felelősség megállapítása mellett megállapítja azt az összeget is, amelynek későbbi teljesítésére a vezető kötelezhető. Az első lépcsőben kerül feltárássra tehát a felelősség megállapításához szükséges tényállás, így ezen perben kell lefolytatni mind a jogalap, mind az összecszerűség tekintetében a szükséges bizonyítási eljárásokat.

A felszámolás jogerős lezárását követő jogvesztő határidőn belül a felszámolási eljárásban ki nem elégített hitelezők - fennálló követelésük erejéig - a teljesítés iránt indíthatnak pert (marasztalási per). A marasztalási perre a felszámolás jogerős lezárását követően kerülhet sor, vagyis akkor, amikor realizálódik a vezető felelőssége a hitelezőkkel szemben. Ez a felelősség másodlagos, csak és kizárólag az adós vagyonából ki nem elégített olyan követelések tekintetében áll fenn, amelyek kielégíthetők lettek volna (vagyis nem csökkent volna az adós vagyona), ha a vezető nem sérti meg a rá irányadó előírásokat. Ebben a perben a helytállási kötelezettség hitelezők közötti arányos megosztására, az egyes hitelezőket megillető összeg meghatározására kerül sor.

Mindezekből következően a Cstv. 33/A. §-a szerinti vezetői felelősségre alapított igény érvényesítésekor (speciálisan) a megállapítási perben kerül feltárássra a felelősség megállapításához szükséges tényállás, így ebben a perben kell lefolytatni mind a jogalap, mind az összecszerűség tekintetében a szükséges bizonyítási eljárásokat, a vezető felelősségét megállapító jogerős ítélet pedig előfeltétele a Cstv. 33/A. § (6) bekezdése alapján történő marasztalási kereset előterjesztésének.

Nem vitás, hogy a jelen esetben a Debreceni Ítéltábla a Gf.III.30.107/2013/9. számú jogerős közbenső ítéletében megállapította az alperesek felelősségét a Sz. Kft. „f.a.” felszámolási vagyonának 99 118 732 Ft összegben történt csökkenéséért.

Ez alapján a közbenső ítélet alapján szereztek jogot az adós gazdasági társaság hitelezői - így a felperes - arra, hogy a felszámolási eljárás befejezése után marasztalási keresetet nyújtson be az alperesekkel, mint vezető tisztségviselőkkel szemben a ki nem elégített követelése összegének erejéig. Az ez alapján indult perben a bíróság vizsgálódási, és döntési lehetősége pedig már arra korlátozódik, hogy a korábbi megállapítási perben meghatározott helytállási összegre milyen arányban jogosultak a hitelezők.

Ilyen körülmények között (a Pp. 228. § (3) bekezdése értelmében) a közbenső ítélethez fűződő jogerőhatás kizárja azt, hogy az alperesek a jelen perben - így annak fellebbezési szakaszában - vitássá tegyék a Debreceni Ítéltábla által megállapított vagyonszökkenés mértékének összegét. Következésképp nem sértett eljárási szabályt az elsőfokú bíróság azzal, hogy az erre vonatkozó alperesi bizonyítékokat az ítélete meghozatalánál figyelmen kívül hagyta, illetőleg az ezzel kapcsolatban előterjesztett alperesi bizonyítási indítványokat elutasította.

A kifejtett okokból teljesen súlytalan a II. r. alperesnek az arra hivatkozó fellebbezési érvelése, amely szerint ügyvezetőként pénztárbizonylatot nem írt alá, a jogügylet

megtörténtéről pedig ismerete nem volt. Ezek ugyanis a felelősség alóli kimentés körébe tartozó, ezáltal olyan jogalapi kérdések, amelynek vizsgálatára a marasztalási perben már nincs jogszabályi lehetőség.

Alaptalan az alpereseknek az arra hivatkozó fellebbezési támadása is, amely szerint az elsőfokú bíróság részéről eljárási szabálysértést valósított meg a Nyíregyházi Törvényszék 1.Bf.../2012/5. sorszám alatt hozott ítéletének polgári per anyagává tételére irányuló - és ennek érdekében előterjesztett - bizonyítási indítványuk teljesítésének elutasítása, mivel ezáltal a bíróság a vezetői felelősségük megállapítása körében lényeges körülmény az adós gazdasági társaságnál bekövetkezett vagyronvesztés mértékének megállapításához szükséges bizonyítást nem folytatta le, ugyanakkor az ítéletét - a hivatkozott jogerős büntetőbírósági ítéletet figyelmen kívül hagyva 39 718 732 Ft adósi társasági vagyron meglétét megállapítva - megalapozatlan tényállásra alapította.

A Pp. 229. §-ának (1) bekezdése szerint a keresettel érvényesített jog tárgyában hozott ítélet jogereje kizárja, hogy ugyanabból a tényalapból származó, ugyanazon jog iránt, ugyanazok a felek - ideértve azok jogutódait is - egymás ellen új keresetet indíthassanak, vagy az ítéletben már elbírált jogot egymással szemben egyébként vitássá tehessék (anyagi jogerő).

Az idézett jogszabályi rendelkezés megfelelő értelmezéséből következően az anyagi jogerő tárgya: a keresettel érvényesített jogról való döntés, az annak alapjául szolgáló releváns tények és jogi okfejtések, amely utóbb vitássá nem tehető, attól egy későbbi perben a bíróság sem térhet el (BH 2002.232.).

Miután a Pp. 213. § (3) bekezdése alapján a bíróság a közbenső ítélettel a keresettel érvényesített jog fennállását előzetesen megállapítja, a jogerős közbenső ítélettel elbírált jog fennállása ítélt dolog.

A jelen esetben az elsőfokú bíróságnál 7.G.15-12-040071 számon indult perben hozott Gf.III.30.107/2013/9. számú közbenső ítélete rendelkező részében a Debreceni Ítéltábla döntött a felperes által az alperesek ellen a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése alapján előterjesztett megállapítási keresetről. A jogerős közbenső ítélet megállapította, hogy az alperesek, mint az adós gazdasági társaság ügyvezetői a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetési feladataikat nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látták el, ezáltal a gazdálkodó szervezet vagyona 99 118 732 Ft-tal csökkent.

A közbenső ítélet fellebbezési jog hiányában a kihirdetésével jogerőre emelkedett (Pp. 228. § (1) bekezdés). E közbenső ítélethez fűződő, a Pp. 229. § (1) bekezdése szerinti jogerőhatás folytán a közbenső ítéleti rendelkezés alapjául szolgáló releváns tények és jogi okfejtések ítélt dolgok, ennél fogva azokat a felek egy későbbi (a jelen fellebbezéssel támadott elsőfokú ítélettel zárult) marasztalási perben vitássá már nem teheték, és attól a bíróság sem térhetett el.

Mindezekre tekintettel helyesen foglalt állást az ítélete indokolásában az elsőfokú bíróság akként, hogy az adott perben annak a ténynek nem volt a jogvita érdemi elbírálására kiható hatálya, hogy a büntetőbíróság az I. r. alperes büntetőjogi felelőssége körében az elsőfokú büntetőbíróság által megállapított tényállást módosította, mert ez nem jelenti

egyben a jogerős közbenső ítéletben megállapított vagyonsökkenés mértékének a módosulását (ítélet 12. oldal).

Következésképp nem sértett eljárásjogi szabályt az elsőfokú bíróság azzal, hogy a büntetőiratok beszerzése iránti alperesi bizonyítási indítványt - a fentiekkel indokolva - mint szükségtelent elutasította.

Az alperesek hivatkozott fellebbezési érvelésére csupán megjegyzi az ítélőtábla, hogy a Pp. 260. § (1) bekezdés a.) pontja szerint a jogerős ítélet ellen perújításnak van helye, ha a fél oly tényre vagy bizonyítékra, illetőleg olyan jogerős bírói vagy más hatósági határozatra hivatkozik, amelyet a bíróság a perben nem bírált el, feltéve, hogy az - elbírálása esetén - reá kedvezőbb határozatot eredményezhetett volna.

Alaptalanul támadták az alperesek az elsőfokú ítéletet a fellebbezésükben amiatt is, hogy az elsőfokú bíróság a Cstv. 33/A. §-a szerinti arányosítási szabályt nem vette figyelembe, hanem álláspontjuk szerint (jogsabálysértően) teljes körűen marasztalta az alpereseket.

A döntésének erre vonatkozó - az ítéletében kifejtett - indokaival az ítélőtábla is mindenben egyetértett, azokat megismételni nem kívánja, és csupán a fellebbezés érveire tekintettel emeli ki az alábbiakat:

A Cstv. jelen perben alkalmazandó 33/A. § (6) bekezdése szerint a felszámolási eljárás jogerős lezárásáról hozott határozat Céglőnyben való közzétételét követő 60 napos jogvesztő határidőn belül - a ki nem elégített követelése erejéig - bármely hitelező keresettel kérheti a bíróságtól (6. §), hogy az (1) bekezdés szerinti perben jogerősen megállapított felelősség alapján kötelezze az adós volt vezetőjét követelésének kielégítésére. Amennyiben határidőben több hitelező terjeszt elő keresetet, a bíróság a pereket egyesíti, és a hitelezői követelések arányos kielégítéséről rendelkezik. Amennyiben a felszámolási eljárás jogerős lezárásáig az (1) bekezdés szerinti perben még nincs jogerős döntés, a 60 napos jogvesztő határidő a jogerős bírósági döntés napját követő napon kezdődik.

E törvényi rendelkezés értelmében az ott írt személyi kör jogosultságot szerez arra, hogy az adós társasággal szembeni, és a felszámolási eljárásban ki nem elégített követelése erejéig az ellene indított perben kérje az adós vezetőjének marasztalását.

A jogsabályban megfogalmazott igény érvényesítésére azonban csak az ott meghatározott jogvesztő határidőben van lehetőség.

Az elsőfokú bíróság által a rendelkezésre álló adatok alapján helyesen megállapított - és az alperesek részéről a fellebbezésükben sem cáfolt -, ezért az ítélőtábla által is irányadónak tekintett tényállás szerint az ítélőtábla jogerős közbenső ítélete alapján a Cstv. 33/A. § (6) bekezdése szerinti marasztalásuk iránt a jelen per alpereseivel szemben a felperesen kívül más hitelező nem indított keresetet. A jogvesztő határidőre tekintettel pedig kizárt, hogy utólag újabb hitelezők érvényesítsék az igényüket, mintahogyan arra az ítélete indoklásában az elsőfokú bíróság is helyesen hivatkozott.

Mindebből következően ebben a perben a helytállási kötelezettség hitelezők közötti arányos megosztására, az egyes hitelezőket megillető összeg meghatározására sem szükség, sem jogsabályi lehetőség nem volt. Az pedig - a II. r. alperes fellebbezési érvelésével szemben - a törvény szövegéből következik, hogy minden hitelező a teljes, ki nem elégített követelését igényelheti a Cstv. 33/A. § (6) bekezdése alapján indult perben.

Nem sértett tehát sem eljárási, sem anyagi jogszabályt az elsőfokú bíróság, amikor az ítéletében az alpereseket (egyetemlegesen) a felperes javára a kereset szerint marasztalta.

Ezért az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján - de a 254. § (3) bekezdésére figyelemmel - lényegében saját helyes indokai szerint helybenhagyta.

Az alperesek fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért másodfokú pervesztességük folytán - azon túl, hogy az ügyvédi munkadíjból eredően keletkezett saját, másodfokú költségüket maguknak kell viselniük - a Pp. 239. §-a szerint alkalmazott Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján, és a Pp. 82. § (1) bekezdése szerint egyetemlegesen kötelesek megtéríteni a felperes részére a jogtanácsosi munkadíjból származó másodfokú perköltségét, valamint - a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján - az állam javára az illetékfeljegyzési joguk folytán a fellebbezésükön le nem rótt, és „Az illetékről” szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 46. § (1) bekezdése szerinti, a 66 057 951 Ft fellebbezési pertárgyérték 8 %-át kitevő a másodfokú eljárásban 2 500 000 Ft le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket.

A másodfokú perköltségként megfizetendő jogtanácsosi munkadíj összegét az ítélet tábla a következő bírói gyakorlatnak megfelelően a fellebbezési pertárgyérték alapulvételével a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) - b) pontja és (5) bekezdése szerint, de a kifejtett jogász tevékenység mennyiségének és minőségének alapulvételével, mérlegelést követően a (6) bekezdés alkalmazásával 330 000 Ft mérsékelt összegben állapította meg.

Debrecen, 2015. november hó 10. napján

Dr. Madarász Anna sk a tanács elnöke, Dr. Riczu András sk előadó bíró, Cogoiné Dr. Boros Ágnes sk bíró

A kiadmány hitelül:

Kiadó